

ster, men ligger i Virkeligheden paa helt andre Puncter. Der er næppe mange Grosserere i Kjøbenhavn, som ikke daglig sælge og maa sælge Kvantiteter af enkelte Vareforter til under 200 Kr. Værdi, og der foregaar paa den anden Side mangen en Butikshandel, hvorved Salgssummen kommer op over de 200 Kr. De egentlige Grossister maa forsyne en Mængde Jmaahandlende og Haandværkere med ganske Jmaa Kvantiteter for en Mængfoldighed af Artiklers Bedkommende, og omvendt kommer den, der f. Eks. følger Brüssel Tæpper og Silkefjoler fra Butik, hvert Døgn paa Dagen op over de 200 Kr. og maa følgelig have Grossererborgerstab, skønt Forretningen i sit Væsen er en ren og stær Detailforretning. Det karakteristiske Stelmærke falder hverken begrebsmæssig sammen med denne eller hin, altid vilkaarlige valgte Kvantitetsgrænse, ej heller vil en saadan, naar den da ikke er særdeles lav, være mulig at gennemføre i det praktiske Liv uden at gribe forstyrrende ind i hele den nuværende Udvikling. Et Forsøg herpaa vil for Grosshandelens Bedkommende kun føre til, at Runderne i største Omfang søge til Udlandets Grossister, som ikke ere bundne til slige høje Salgsgrænser. Nuomstunder søges nemlig en Grossist af saadanne Runder, for hvem Vareindløbet er et Led i en Forretning, enten fordi de ville forhandle de paagældende Varer videre, eller fordi de ville anvende dem som Produktionsmidler i deres Bedrift. I begge Tilfælde maa vedkommende ifølge Sagens Natur gaa til Grossisten, fordi denne paa Grund af sine store og direkte Indløb kan levere Varen til den forholdsvis billigste Pris. En Detaillist er derimod en Købmand, der holder aaben Bod, og som saadan sælger til alle og enhver uden Hensyn til, hvem det er, og hvilken Brug vedkommende vil gøre af Varen. Gennemgaaende vil Detaillisten som Følge heraf væsentlig kun komme til at sælge til Forbrugere; men dette er en Konsekvens af Forholdets Natur og bør ikke, som et af Kommissionens Mindretal har forsøgt og Flertallet polemiseret imod, opstilles som en Fording til eller Betingelse for Detailhandelens Udøvelse. Derimod kan man omvendt, hvad Flertallet ogsaa udtrykkelig har indrømmet i Motiverne, særdeles vel paalægge Grosserereren det som Pligt at vide Bæstet med sine Runder, saa at han kan foretage en saadan Signering af disse, at de egentlige Forbrugere holdes borte og altsaa nødsages til at gaa til Detaillisterne. Paa denne simple Maade vilde Forholdet ordne sig, saa at sige, af sig selv, i nøje Overensstemmelse med det praktiske Liv.

Skulde man imidlertid anse det for ønskeligt at beholde en bestemt Kvantitets- eller Værdigrænse, saa maa dog i hvert Fald Undtagelsesbestemmelsen i § 34 — at denne Grænse ikke gælder, naar Salg sker til handelsberettigede — udtrykkelig udvides derhen, at der tilføjes: Forbrugs- og andre lign. Foreninger, Fabrikanter og Haandværkere, for saa vidt de indløbte Varer kunne finde Anvendelse i deres Bedrift, samt til Stat og Kommuner.

Hvad den i § 36 foreslaaede Prøve i Bogføring angaar, da forekommer Indførelsen af en saadan ikke Komiteen uden Betænkning, det bliver et Spørgsmaal for sig, om der ikke med Føje kunde fordres en virkelig fuldkommen Prøve paa Købmandsdygtighed, inden Borgerstab kunde erhverves; men da dette Spørgsmaal ikke ligger for, kan Komiteen indskrænke sig til at bemærke, at den foreslaaede Prøve næppe i Praxis vil kunne komme til at hvide den ønskede Garanti.

Endelig kan Komiteen udtale sin fulde Tilslutning til Flertallets i Betænkningen S. 149 ff. udtalte Ansøelse om det formentlig rigtige i at indføre særlige Næringsadkomster for den egentlige Agenturvirksomhed. — Om den hermed bestægtede Mæglernæring forbeholder Komiteen sig senere at fremkomme med en Udtalelse til det høje Ministerium.